

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v **právní věci žalobce: V.V., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20.9.2016, č.j. MPSV-2016/201592-919,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20.9.2016, č.j. MPSV-2016/201592-919 se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává a žalovaný toto právo nemá.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný změnil výrok rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 14.3.2016, jímž žalobci nebyl přiznán příspěvek na péči, a to tak, že namísto původního rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na péči (dle zák. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění – dále jen „*zákon o sociálních službách*“) bylo žalovaným rozhodnutím rozhodnuto o přiznání příspěvku na péči podle § 14 , § 7 odst. 1, 2, § 8 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách ve výši 800 Kč měsíčně od října 2015 a ve výši 880 Kč měsíčně od 1. 8. 2016.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou, již se domáhal přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „*s.ř.s.*“). Žalobce předně namítal, že jeho zásadním problémem je téměř úplná

hluchota a stále se zhoršující stabilita a zhoršující se orientace, což mu neumožňuje běžnou komunikaci, dále namítal, že jeho hybnost je velmi snižena, v důsledku čehož se žalobce nemůže ani běžně stravovat ani běžným způsobem vykonávat tělesnou hygienu, docházet k lékaři a pečovat o domácnost, nadto zcela vylučuje jakékoliv osobní aktivity. Žalobci bylo v době sepsání žaloby 85 roků, uváděl, že občasně mu vypomáhá jeho dcera a kamarádka zesnulé manželky. Více jak 4 roky již žije sám. Žalobce sám vnímá svůj zdravotní stav jako velmi tíživý, výslovně uvedl, že si říká, aby se ráno neprobudil, dohořívá. Žalobce je přesvědčen o tom, že posouzení jeho zdravotního stavu bylo podceněné, když Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Hradci králové (dále jen „PK MPSV“) uznala pouze 4 životní potřeby, které žalobce nezvládá, a to mobilitu, komunikaci, osobní aktivity a péči o domácnost, a přiznala mu příspěvek na péči odpovídající osobě závislé na pomoci jiné osoby v I. stupni závislosti. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že zdůraznil, že funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a s využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Žalovaný dále zdůraznil, že PK MPSV navštívila žalobce v jeho bytě dne 2.9.2016, tedy měla možnost posoudit žalobce v jeho domácím prostředí. Dále uvedla, že subjektivní potíže žalobce nemohou mít vliv na výši příspěvku na péči.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů podle § 75 odst. 1, 2 s.ř.s., přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud po prostudování správního spisu a žalovaného rozhodnutí konstatuje, že rozhodnutí žalovaného na jedné straně v odůvodnění uvádí, že PK MPSV dospěla k závěru, že posuzovaný z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá tyto základní životní potřeby: a) mobilitu, c) komunikaci, i) osobní aktivity, j) péči o domácnost, přičemž současně uvedla, že *„posuzovaný má vážné hybné obtíže a je prakticky hluchý“*. Z toho důvodu bylo uznáno, že žalobce nezvládá základní životní potřebu - mobilitu. Nicméně žalovaný se žádným způsobem nevypořádal s tím, jakým způsobem žalobce zvládá tělesnou hygienu, když je zjevné, že má výrazné potíže se svojí hybností a dále, jak vyplynulo z provedeného sociálního šetření sociálním pracovníkem, z něhož je písemný záznam ze dne 25.11.2015, má špatnou stabilitu, jsou dny, kdy je na tom hůře a padá. Po bytě se žalobce pohybuje s oporou francouzských holí nebo se přidržuje a opírá o nábytek. V tomto záznamu je přitom výslovně uvedeno, že běžnou hygienu zvládá, dcera ho musí doprovodit do koupelny, kterou má v patře a musí se po schodech, dcera mu pomáhá i s umýváním. Sám se zvládá oholit. Pleny nenosí. Je tedy zřejmé, že je zde uvedeno na jedné straně, že žalobce běžnou hygienu zvládá, na druhé straně mu však dcera musí pomáhat s umýváním a se samotným dojitím do patra do koupelny. Podle krajského soudu tedy tento záznam neposkytuje jednoznačný podklad pro to, aby bylo možno uzavřít, že žalobce nepotřebuje péči jiné osoby při zvládání tělesné hygieny. Co je považováno za běžnou hygienu dotýčným sociálním pracovníkem Úřadu práce ČR v Pardubicích, není ze záznamu ze sociálního šetření zjevné. Naproti tomu je zjevné, že jsou pochybnosti o tom, zda je žalobce schopen se sám umýt. S ohledem na to, že žalobce právě zvládání tělesné hygieny označil za sporné svým odvoláním ze dne 1.4.2016, výslovně uvedl: *„tělesná hygiena – pomoc při celkové tělesné hygieně (sprchování),“* bylo na žalovaném, aby se s touto zcela konkrétní odvolací námitkou žalobce řádně vypořádal.

Rozhodnutí o příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách totiž podléhá správnímu řízení podle zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „*správní řád*“). Proto i v tomto řízení platila pro správní orgány povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spisem a bylo plně přezkoumatelné, jinými slovy v něm uvést „*důvody výroku nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“ (§ 68 odst. 3 správního řádu). Krajský soud však v odůvodnění žalovaného rozhodnutí zcela postrádá řádné vypořádání se s touto odvolací námitkou, tedy s námitkou, že žalobce není soběstačný ve vztahu k výkonu tělesné hygieny.

Zejména je třeba uvést, že přesto, že žalovaný a již tedy i správní orgán I. stupně, měl k dispozici jako podklad pro vydání rozhodnutí záznam ze sociálního šetření v souladu s ust. § 26 zákona o sociálních službách a dále byl žalovaným vyžádán posudek PK MPSV k posouzení stupně závislosti žalobce podle § 28 zákona o sociálních službách, žalovaný nepracoval dále s těmito podklady v souladu se správním řádem, když je nehodnotil tak, jak by jejich obsahu odpovídalo. Pokud šlo o zvládání tělesné hygieny, tak podle posudku PK MPSV ze dne 7.9.2016, není žalobce schopen zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby, a to: a) mobilitu, c) komunikaci, i) osobní aktivity, j) péči o domácnost. PK MPSV v posudkovém zhodnocení konstatovala a podtrhla, že posuzovaný má vážné hybné obtíže, že je prakticky hluchý a dále, že se hybné obtíže značně prohloubily od 19.7.2016. Rovněž je zde výslovně uvedeno, že při chůzi se žalobce rozklepe a nemůže dál, což zjistila PK MPSV při návštěvě posuzovaného 2.9.2016. Schody nevyjde, bojí se pádu. Mezi podklady zahrnut nálezy z úrazové chirurgie ze dne 20.3.2016, jímž je potvrzeno, že žalobce dne 19.3.2016 upadl. Dále je zde uvedeno, že „*dcera dodává, že potřebuje pomoc při koupání – výpovědi v tomto bodě jsou nejasné a váhavé, mluví o koupání i o sprchování.*“ Pře nastíněnou nejasnost a tedy nedostatečnost učiněných zjištění ve vztahu k výkonu tělesné hygieny, zejména ke sprchování, případně ke koupání žalobce, PK MPSV neobjasnila, z jakého důvodu považuje žalobce za osobu, která zvládá tělesnou hygienu. Bylo proto na žalovaném, aby se s podáním takového posudku nespokojil a v rámci hodnocení důkazů s ním naložil způsobem odpovídajícím kvalitě podaného posudku, jak rozvedeno níže.

Podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.

Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení zákona o sociálních službách.

Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných

pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Vyšší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách).

Podle ust. § 1 zákona č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „prováděcí vyhláška“):

(1) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce.

(2) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby.

(3) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí
a) tělesné struktury a
b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností.

(4) Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

Podle ust. § 2 prováděcí vyhlášky:

(1) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.

(2) U osob, u nichž průběžně dochází ke zhoršování a zlepšování zdravotního stavu, trvá sledované období rozhodné pro posouzení závislosti zpravidla jeden rok; funkční schopnost zvládat základní životní potřebu se v takovém případě stanoví tak, aby odpovídala převažujícímu rozsahu schopnosti ve sledovaném období.

Podstatné je zejména ust. § 2a prováděcí vyhlášky, podle něhož:

Pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a

to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Podle ust. § 2c prováděcí vyhlášky:

Při hodnocení základních životních potřeb pro účely stanovení stupně závislosti se základní životní potřeby, u nichž bylo zjištěno, že je osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat, sčítají.“.

Z uvedené právní úpravy vyplývá, že při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném správním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, je nutné vycházet i z prováděcího předpisu, a to z prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění. Bližší vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení je totiž uvedeno v příloze č. 1 zmíněné vyhlášky, přičemž tyto úkony jsou zde podrobně vypsány. Navíc platí, že pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c prováděcí vyhlášky rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že „*pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.4.2014, č.j. 3 Ads 50/2013-32, rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Podle přílohy č. 1 – vymezení schopností zvládat základní životní potřeby, vyhlášky č. 505/2006 Sb. k provedení zákona o sociálních službách (dále „prováděcí vyhláška“), jsou pod písmenem f) tělesná hygiena - uvedena kritéria pro to, aby se osoba považovala za schopnou zvládat tuto základní životní potřebu. Posuzovaná osoba musí být schopna: 1. použít hygienické zařízení, 2. dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, 3. provádět celkovou hygienu, 4. česat se, provádět ústní hygienu, holit se.

V dané věci ani ze sociálního šetření, ani z posudku PK MPSV, ani z žalovaného rozhodnutí není zřejmé, jak byla vyhodnocena schopnost žalobce zvládat tělesnou hygienu ve smyslu uvedených kritérií přílohy uvedené prováděcí vyhlášky. Jestliže záznam o sociálním šetření, ani posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v tomto ohledu neposkytují dostatečný podklad a zejména, jestliže, jak již uvedeno, žalobce v odvolání sporoval, že by byl schopen zvládat základní životní potřebu tělesné hygieny, pak bylo namístě, aby žalovaný doplnil dokazování, a to buď zadáním doplňujícího či srovnávacího posudku PK MPSV. To však žalovaný neučinil, ani se jednotlivými kritérii dle prováděcí vyhlášky ve vztahu k jednotlivým základním životním potřebám ve svém rozhodnutí nezabýval. Přitom jak ze záznamu o sociálním šetření tak i z posudku PK MPSV přinejmenším vyplynulo, že jsou dány důvodné pochybnosti o tom, zda žalobce je schopen zcela zvládat tělesnou hygienu, konkrétně osprchovat se a patrně i osušit. Jak již bylo uvedeno shora, aby mohla být posuzovaná osoba uznána za schopnou zvládat základní životní potřebu, musí být schopna zvládat všechny aktivity uvedené ke konkrétní základní životní potřebě v prováděcí vyhlášce, tedy nestačí zjištění, že žalobce je schopen se oholit. Dle krajského soudu je třeba, aby při sociálním šetření byly zjištěny všechny okolnosti pro řádné posouzení zvládání základní životní potřeby, tedy ve vztahu k tělesné hygieně bylo namístě, aby se sociální pracovník dotázal na způsob, jakým žalobce v koupelně provádí tělesnou hygienu -

koupání či sprchování, aby rovněž popsal pomůcky, které jsou v koupelně nainstalované za tím účelem a které žalobce používá nebo by mohl používat, aby mohlo být řádně posouzeno, zda je žalobce tělesnou hygienu, zejména sprchování (koupání) a osušení za použití pomůcek schopen zvládat, či nikoliv. V dané věci však záznam ze sociálního šetření takové podklady neposkytoval a nedoplnila je ani PK MPSV, přestože provedla návštěvu v bydlíšti žalobce.

Tedy krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, jakým způsobem se žalovaný s touto odvolací námitkou žalobce vypořádal a není zřejmé, jak vyhodnotil záznam ze sociálního šetření, zejména co považuje za běžnou hygienu a na základě čeho dovodil, že ji žalobce zvládá, a rovněž je nepřezkoumatelným posudek PK MPSV, když v samotném textu posudku PK MPSV, jak již uvedeno, jsou okolnosti ve vztahu k tělesné hygieně uvedeny jako nejasné. Tedy v žalovaném rozhodnutí absentuje zhodnocení schopností žalobce zvládat jednotlivé aktivity na základě jednotlivých kritérií dle prováděcí vyhlášky, a to zejména ve vztahu k výkonu tělesné hygieny, což činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

V této souvislosti je nutné doplnit, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, posuzuje MPSV svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Proto tím spíše správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn., musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci zejména dalšího revizního posudku PK MPSV, a to od jiné PK MPSV, ev. i znaleckého posudku. Pokud správní orgán opře své závěry o posudek se zmíněnými nedostatky, nemůže již soud v soudním řízení tyto sám odstranit, neboť ani soud nemůže suplovat činnost posudkových komisí MPSV a nemůže si sám vyžádat doplněk posudku či revizní posudek PK MPSV. Je totiž nesporné, že rozhodnutí v dané věci je závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise, jedná se tedy o stěžejní důkaz a pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, a pokud tento nedostatek odvolací správní orgán neodstraní (vyžádáním doplnění posudku či revizního posudku, ev. i posudku znalce), způsobuje ten i vadu řízení, tj. nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, č.j. 4Ads 50/2009-63, který se sice vztahuje nikoliv ke stávající platné právní úpravě, ale lze jej analogicky použít i v dané věci).

Krajský soud musí opakovat, že i posudek PK MPSV podaný ve věci žalobce, tedy podklad, ze kterého žalovaný vycházel, trpí výše uvedenými nedostatky, když sice sama PK MPSV provedla šetření v bydlíšti žalobce, avšak nedostatečně hodnotí schopnosti žalobce při zvládání základních životních potřeb, které byly hodnoceny jako ty, které žalobce zvládá, zejména ve vztahu k tělesné hygieně. Jak zmíněný posudek PK MPSV, tak i rozhodnutí žalovaného v podstatě neobsahují konkrétní úvahy ve vztahu k hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobcem, tj. chybí úvahy týkající se naplnění či nenaplnění

hledisek uvedených v příloze 1 v citované prováděcí vyhlášky ve vztahu ke zvládání jednotlivých základních životních potřeb žalobce. Uvedené nedostatky způsobily vadu žalovaného rozhodnutí zahrnující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). V dané věci však dospěl k závěru, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a zároveň skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadaného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.), proto pro tyto vady soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), přičemž vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, který je právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku vázán (78 odst. 4 a 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalobce sice měl právo na náhradu nákladů řízení, ale žádné náklady mu podle obsahu soudního spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 23. března 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová